Στην πρώ τη παράσταση, της πρώ της μέρας την είδα. Στην αίθουσα μετά βίας βρισκόταν διψήφιος αριθμός θεατώ ν. Άδεια η πλατεία, δυστυχώ ς για τον αιθουσάρχη, όχι και τόσο άσχημα για την άνεση των παρισταμένων, εκείνο το κρύο βράδυ της πρώ της Πέμπτης του φετινού Δεκέμβρη. Μια ακόμα κινηματογραφική παραγωγή, που αποτυπώ νει πραγματικά γεγονότα. The Front Runner ο πρωτότυπος τίτλος, Ο υποψήφιος στα Ελληνικά. Αναφέρεται στην προσπάθεια του γερουσιαστή του Colorado, Gary Hart, τριάντα ένα χρόνια νωρίτερα, για το χρίσμα των Δημοκρατικώ ν.

Ο Gary Hart σαραντάρης

Ευφυής, εργατικός, με σύγχρονες ιδέες, μακριά από αγκυλώσεις των πολιτικών της σειράς, έβλεπε το μέλλον με οξύνοια και αντίστοιχη αισιοδοξία. Φάνταζε ως ο ιδανικός Δημοκρατικός που θα τέλειωνε την οκταετή περίοδο Reagan και των Ρεπουμπλικάνων. Κι όμως, κόντρα στις προβλέψεις, ενάντια σε ένα πολύ ισχυρό λαϊκό πρόταγμα, όπως τουλάχιστον κατέγραφε το σύνολο των δημοσκοπήσεων, ο υποψήφιος δεν έφτασε ούτε καν στις προεδρικές εκλογές. Δεν κατάφερε να αποσπάσει το χρίσμα των Δημοκρατικών, λόγω ενός «ερωτικού σκανδάλου».

Αυτή ακριβώς τη συντριβή, περιγράφει με τρόπο γλαφυρό και έντονο η ταινία του Αμερικανοκαναδού Jason Reitman (Up in the air), με ποιο τρόπο καταστράφηκε η πολιτική καριέρα του Gary Hart, πάνω στον καλπασμό για τον λευκό Οίκο. Το θέμα είναι ευρύτερο, δεν είναι μόνον η δίκαια ή άδικη αποκαθήλωση ενός υποψήφιου. Είναι κατ’ αρχάς, η λειτουργία του δημοσιογραφικού λειτουργήματος και σε δεύτερο χρόνο, η μορφή που θα είχε ο πλανήτης, αν στη θέση του 41ου προέδρου των Η.Π.Α., δεν ήταν ο προσφάτως αποθανών, George H. W. Bush, αλλά ο Gary Hart.

Χωρίς καμιά απόπειρα, ηρωοποίησης ή αγιοποίησης του Δημοκρατικού υποψήφιου, ο θεατής αντιλαμβάνεται ότι σταυρώθηκε. Το ολίσθημα του ήταν, ότι, πιθανότατα, είχε ερωτική σχέση με την Dona Rice, μια ξανθή, νόστιμη Αμερικανίδα στα 29 της τότε, κατά 22 χρόνια νεότερη του. Προκειμένου να συγκροτηθεί το κατηγορητήριο, κινήθηκε ένας μηχανισμός από ρεπόρτερς της Miami Herald που εισέβαλαν στην προσωπική του ζωή.

Σε μια Αμερική που εκείνη τη χρονιά συγκλονιζόταν από την παράνομη διακίνηση οπλικών συστημάτων, την οποία συντόνιζε ο παρασημοφορημένος αντισυνταγματάρχης των πεζοναυτών, Oliver North, αλλά και από την περίφημη μαύρη Δευτέρα, της 19ης Οκτωβρίου, τότε που βούτηξε ο δείκτης Dow Jones κατά 508 μονάδες με χαμένα κάποια 500 δις δολάρια του επενδυτικού κοινού, και σε έναν κόσμο που οι τριγμοί της αστάθειας της Ρωσικής αρκούδας ακούγονταν μέχρι την Αμερικάνικη πρωτεύουσα, τα σαΐνια της δημοσιογραφίας πρόταξαν στο σόου της εκλογής του Δημοκράτη υποψήφιου, μια πιθανή εξωσυζυγική περιπέτεια.

Μοιραία υπήρξε και η αντίστοιχη κριτική. Ότι δεν αγαπά τις γυναίκες, ότι δεν σέβεται τους θεσμούς, ότι είναι ένας άπιστος, ένας μοιχός. Στην αγγλική γλώσσα περιγράφεται με το ρήμα cheat, που είναι συνώνυμο του κλέβω. Ένας κλέφτης ήταν, ένας τιποτένιος. Αυτό ήταν το συμπέρασμα. Για να πάμε όμως το θέμα, στη σωστή του διάσταση, στην ενδεχόμενη ερωτική απιστία ενός νυμφευμένου πενηντάρη, πολύ πιθανού μελλοντικού πρόεδρου των Η.Π.Α. Ας ρίξουμε μια ματιά στο παρελθόν.

Ο F.D. Roosevelt είχε ερωμένες πριν και κατά τη διάρκεια της θητείας του, ο **J.F.K.** επίσης, με πιο διαλεκτή την Marilyn, ο L.B. Johnson το ίδιο, χωρίς φυσικά την Marilyn. Υπάρχει και η μαρτυρία του βιογράφου του
Αριστοτέλη Ωνάση
,
Francois Forestier
, όπου ο
Bobby Kennedy
, κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Jack και όντας υπουργός Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση του αδελφού του, ενοχλημένος από την συμπεριφορά του Έλληνα μεγιστάνα, τηλεφωνεί στον Αρίστο με την προτροπή να απομακρυνθεί από τη Lee,
αδελφή της
Jackie
και σύζυγο Πολωνού πρίγκηπα
. Ο Σμυρνιός τον ακούει προσεκτικά και απαντά:
«Άκου Bobby, εσύ και ο Jack μπορείτε να γαμάτε την ηθοποιό σας όσο γουστάρετε, και εγώ

θα γαμώ την πριγκίπισσά μου όσο γουστάρω»

Σε κάθε περίπτωση, ήταν γνωστό σε πλειάδα δημοσιογράφων που κάλυπταν το ρεπορτάζ του λευκού Οίκου καθώς και άλλων παροικούντων, ότι αυτά, οι ερωτικές παρεκτροπές δηλαδή, συνέβαιναν. Κανείς όμως δεν σκέφτηκε ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να ήταν επίπεδο πολιτικής είδησης ή αντιπαράθεσης. Στο απομνημόνευμά του, ο Theodore White, ένας από τους πιο σημαντικούς δημοσιογράφους του προεδρικού ρεπορτάζ στο τελευταίο μισό του 20ού αιώνα, έγραψε ότι ήταν «αρκετά σίγουρος» ότι από όλους τους υποψήφιους την πορεία των οποίων είχε καλύψει, μόνο τρεις, ο Harry Truman, ο George Romney και ο Jimmy Carter, δεν είχαν απολαύσει τη χαρά των περιστασιακών σχέσεων. Αλλά τόσο ο White, όσο και οι συνάδελφοί του, θεωρούσαν αυτές τις υποθέσεις άσχετες με την άσκηση της πολιτικής, ανεξάρτητα με το τι πίστευαν περί σωστού ή λάθους, σε ηθικό επίπεδο.

Όλα αυτά, δεν σημαίνουν ότι ο λευκός Οίκος ή όποιο άλλο κυβερνητικό κτίριο θα πρέπει να μεταλλαχτούν σε οίκους ανοχής, διότι ενοχής είναι από την εποχή του Watergate, όπου οι εξουσιαστές θα απαυτώνουν αμόλυντες δέσποινες, αλλά ότι οι κυβερνήτες θα πρέπει να κρίνονται από τη δυνατότητά τους να καθοδηγούν ένα έθνος, από τη συμβολή τους στο να γονατίσουν τη φτώχια, να μορφώσουν τον κόσμο, να απομακρύνουν τη βία, να δώσουν προοπτικές κοινωνικής ειρήνης. Το αν βρίσκονται, οι κυβερνήτες, σε εξωσυζυγική σχέση και μιλάμε πάντα για συναινετικές σχέσεις, αφορά τους ίδιους, την οικογένειά τους και την ερωμένη τους. Κανέναν άλλον.

Τον κινηματογραφικό Hart υποδύεται με επιτυχία ο Hugh Jackman

Όπως πολύ εύστοχα διατυπώνεται και μέσα από τους διαλόγους της ταινίας, το περιστατικό Hart - Rice, δεν συνέβη ούτε το ’72, ούτε το ΄82. Βρισκόμαστε στο τέλος της δεκαετίας, οι συνθήκες έχουν αλλάξει, τη δημοσιογραφία την κερδίζουν οι ματιές στην κλειδαρότρυπα των υπνοδωματίων και την πολιτική την καταβάλουν τα προσωπικά των

υποψηφίων. Μερικά από τα πιο αποκρουστικά πλάνα και ακολούθως της αντίληψης περί καταγραφής των ειδήσεων, είναι η στρατοπέδευση της ορδής των τεχνικών και του αγενούς μοντέλου δημοσιογράφου – γύπα γύρω από την κατοικία των Hart, όπου βρίσκεται η οικογένειά του. Που παρεμπιπτόντως, όταν λύσουν την πολιορκία αφήνουν πίσω τα σκουπίδια τους.

Στο βαθμό που αποδίδονται επακριβώς τα γεγονότα, η ταινία σε θυμώνει. Υπάρχει και η ειρωνεία ότι η Dona Rice στις προεδρικές εκλογές του ’16, σχεδόν εξηντάχρονη πιά, ψήφισε Trump. Είναι κάπως αδιανόητη η πορεία, από το επιτελείο, ή ακόμα περισσότερο από την αγκαλιά του Gary Hart να πέσεις στην ψήφο του λιγότερο εμπνευσμένου, για να τεθεί πολύ κομψά, Αμερικανού προέδρου.

Στις μέρες μας, στις μέρες του Trump, ο πρώην γερουσιαστής Garry Hart, είναι ακόμα νυμφευμένος με τη σύζυγό του Lee, έκλεισαν 50 χρόνια γάμου και κανείς μας δεν μπορεί να μαντέψει πως θα ήταν ο κόσμος μας, αν τα ταμπλόιντ, και η πολιτική της ευτέλειας δεν έκαιγαν την υποψηφιότητά του.

Δεν είναι αυτή η Αμερική (This is not America), όπως θα αναφωνούσε και ο Βρετανός D. Bowie, ή έστω, δεν θα έπρεπε να είναι.

Ο Gary Hart στις μέρες μας